

**Wyrok z dnia 14 lutego 2001 r.**

**I PKN 247/00**

**Nierozpoznanie istoty sprawy stanowi wadę braną pod uwagę w ramach kontroli orzeczeń sądu pierwszej instancji w postępowaniu apelacyjnym (art. 386 § 4 KPC). Zarzut tego rodzaju wadliwości nie odnosi się do orzeczenia sądu drugiej instancji i nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy kasacji.**

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie: SN Józef Iwulski, SA Herbert Szurgacz (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2001 r. sprawy z powództwa Wiktora Zdzisława S. przeciwko E.C. Ltd. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w E. o zapłatę, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 grudnia 1999 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

### **U z a s a d n i e**

Wiktor S. domagał się zapłaty kwoty 30.000 zł z tytułu odszkodowania za skrócenie okresu wypowiedzenia. Strona pozwana E.C. Ltd. w E. wniosła o oddalenie powództwa. Wyrokiem z dnia 22 września 1999 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo. Sąd ten ustalił, że powód w okresie od 5 października 1965 r. do 30 września 1982 r. był pracownikiem Zakładów Piwowskich w G., od 10 października 1994 r. został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w Spółce z o.o. H.B.C. Ltd. w G. w charakterze dyrektora do spraw technicznych. W dniu 4 sierpnia 1997 r. została powodowi wypowiedziana umowa o pracę ze skutkiem na dzień 30 września 1997 r. w związku z likwidacją stanowiska dyrektora do spraw technicznych. Zakłady Piwowskie w G. zostały w 1991 r. postawione w stan likwidacji, majątek tego przedsiębiorstwa pań-

stwowego został wniesiony do spółki z o.o. H.B.C. Ltd. w G., która z kolei została zbyta na rzecz pozwanego E.C. Ltd. w E.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo określone jako żądanie przyznania odszkodowania dotyczy w istocie przyznania wynagrodzenia za zastosowany krótszy niż wynikający z przepisów prawa okres wypowiedzenia umowy o pracę. Długość tego okresu wynikała z zatrudnienia powoda w H.B.C. Ltd. Spółce z o.o. w G. od 1 października 1994 r. do 30 września 1997 r. W przypadku powoda – zdaniem Sądu – nie znajduje zastosowania przepis art. 36 § 1<sup>1</sup> KP. Nie ma tym samym podstaw do doliczenia do posiadanego okresu zatrudnienia pracy w Zakładach Piwowarskich, ponieważ nie doszło do zmiany pracodawcy na zasadach art. 23<sup>1</sup> KP.

W apelacji powód zarzucił błędną interpretację przepisu art. 36 KP oraz art. 23<sup>1</sup> KP. Sąd Apelacyjny w Gdańsku-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 30 grudnia 1999 r. oddalił apelację oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego 1.500 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo określił żądanie powoda jako dotyczące wynagrodzenia za zastosowanie krótszego okresu wypowiedzenia niż wymagany, nie uwzględnił jednak okoliczności, że „kwestionowanie tego wypowiedzenia z jakichkolwiek względów może nastąpić jedynie w drodze odwołania od tego wypowiedzenia”. W konsekwencji - wywodzi Sąd - ponieważ oświadczenie o wypowiedzeniu doręczono powodowi 4 sierpnia 1997 r., natomiast z pozwem powód wystąpił 8 marca 1998 r., należy przyjąć, że nie zachował on przewidzianego art. 264 KP terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę. Równocześnie, zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sprawie nie występują żadne okoliczności, które uzasadniałyby przywrócenie tak znacznie przekroczonego terminu. Uzasadnia to oddalenie powództwa bez merytorycznego rozpoznania zasadności żądania.

W kasacji powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. art. 23<sup>1</sup>, 36, 45, 49, 264 i 265 KP oraz art. 378 § 1 w związku z art. 393<sup>1</sup> pkt 2 KPC. Zdaniem skarżącego, Sąd Apelacyjny błędnie utożsamiał żądanie zapłaty wynagrodzenia za krótszy okres wypowiedzenia niż wymagany z odwołaniem od wypowiedzenia umowy o pracę i zastosował art. 264 KP o terminach do odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę. Sąd ten nie rozważył również, czy zastosowany w stosunku do powoda okres wypowiedzenia jest prawidłowy, uznając rozpoznanie sprawy w tym zakresie za zbędne. W związku z tym skarżący podnosi, że zarzuty apelacji w zakresie nietrafnej interpretacji przez Sąd Okręgowy zasad ustalania dłu-

gości okresu wypowiedzenia pozostają nadal aktualne. Pomijając rozważenie tych spraw Sąd Apelacyjny nie rozpoznał istoty sprawy, co uzasadnia uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja zasługuje na uwzględnienie, choć nie wszystkie wymienione w niej podstawy mogą zostać uznane za podstawy kasacji w rozumieniu art. 393<sup>1</sup> KPC. W myśl tego przepisu kasację można oprzeć na następujących podstawach: 1. naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, 2. naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Wyliczenie to jest wyczerpujące i nie obejmuje ono wymienionej w skardze kasacyjnej podstawy w postaci nierozpoznania przez Sąd Apelacyjny istoty sprawy. Nierozpoznanie istoty sprawy stanowi wadę braną pod uwagę w ramach kontroli orzeczeń sądów pierwszej instancji w postępowaniu apelacyjnym (art. 386 § 4 KPC), tego rodzaju zarzut wadliwości nie odnosi się do orzeczenia sądu drugiej instancji nie może stanowić podstawy kasacji.

Trafnie natomiast zarzuca kasacja naruszenie przepisu art. 264 KP oraz związanego z nim przepisu art. 265 KP. Art. 265 § 1 KP ustanawia termin zawity 7-dniowy do odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę. Obok roszczenia o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne lub o przywrócenie do pracy, termin ten odnosi się także do roszczenia o odszkodowanie, przewidzianego art. 45 § 1 KP. Nie odnosi się on natomiast do innych roszczeń dotyczących wypowiedzania umów o pracę, w tym do przewidzianego w art. 49 KP roszczenia o wynagrodzenie za pracę z tytułu ustalenia błędnego okresu wypowiedzenia. W rozpoznawanej sprawie, jak prawidłowo stwierdził to Sąd Okręgowy, spór w istocie dotyczy wynagrodzenia z tytułu zastosowania krótszego niż wymagany okresu wypowiedzenia. Do roszczenia z tego tytułu znajduje zastosowanie termin przedawnienia z art. 291 KP (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 października 1990 r., I PR 279/90, Służba Pracownicza 1991 nr 2, s. 21), a nie termin zawity przewidziany art. 264 KP.

Stosownie do art. 36 § 1 KP długość okresu wypowiedzenia umowy o pracę zależy zasadniczo od posiadanego przez pracownika okresu zatrudnienia. Zgodnie z § 1 tego artykułu do okresu zatrudnienia wlicza się pracownikowi okres zatrudnienia

u poprzedniego pracodawcy, jeżeli zmiana pracodawcy nastąpiła na zasadach określonych w art. 23<sup>1</sup> KP, a także w innych przypadkach, gdy z mocy odrębnych przepisów nowy pracodawca jest następcą prawnym w stosunkach pracy nawiązanych przez pracodawcę poprzedniego zatrudniającego tego pracownika. W spornej sprawie, ustalenie okresu zatrudnienia powoda, od którego zależy okres wypowiedzenia umowy o pracę, wymagało dokonania szczegółowych ustaleń w zakresie posiadanego przez powoda okresu zatrudnienia nie tylko u pracodawcy, który wypowiedział powodowi umowę o pracę, ale również u poprzedniego pracodawcy i zbadania, czy zachodzą wymienione w art. 36 § 1<sup>1</sup> KP przesłanki do wliczenia okresu zatrudnienia u poprzedniego pracodawcy. Sąd Apelacyjny, przyjmując oczywiście błędną kwalifikację roszczenia powoda, nie poczynił żadnych ustaleń w wymienionym zakresie pomimo tego, że w apelacji powód domagał się wliczenia do okresu zatrudnienia pracy w Zakładach Piwowskich. Uzasadnia to w myśl art. 393<sup>13</sup> KPC uchylenie zasądzanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku.

=====